

med, kan der ikke siges nær saa meget; men Ulykken er efter min Mening den, at man har ment, at Aktiekapitalen under alle Forhold er et Udtryk for Kapitalmassen, men dette er en fuldkommen falsk Betragtning. Man kan ved et Magtsprog gennemtvinge en Ordning af denne Art, men saa maa man vide, at saa vil der heller ikke ske den Opsparing, man tilstræber, saa vil Aktionæerne saa sikkert, som 2 og 2 er 4, forlange at faa deres fulde Udbytte straks i Stedet for at lade en vis betydelig Part blive staaende i Virksomheden, selv om Virksomheden eventuelt kunde tjene derved. Det er Forstaaelsen af dette Problem, jeg tror, at saavel det ene som det andet Parti i dette Laand vil gøre klogt i at komme til Bunds i. Man kan nok saa meget sige til de paagældende: Naar du faar 8—10 pCt. af de oprindelige Penge, har du rigeligt nok — og højst sandsynligt er det, at hvis den paagældende, den Gang Selskabet blev startet, havde faaet garanteret 8—10 pCt. af sine Penge, vilde han have været særdeles tilfreds; men det er en Garanti, som fornuftigvis ikke kan gives. Man maa derfor fra alle Sider stille sig klart, at hvis man overhovedet mener, at Aktieselskabsformen er noget for Samfundet betydningsfuldt, idet man gennem den Form for Virksomhed og kun gennem den Form for Virksomhed kan løse erhvervmæssige Opgaver, som man ellers afgjort ikke kan løse, maa man ikke tilrettelægge Forholdene saaledes, at Aktieselskabers Dannelse og Aktieselskabers paa sundt Grundlag foretagne Konsolidering ikke kan ske i Fremtiden.

Vilde man, som jeg allerede har sagt, bruge Formuemassen i Selskaberne som Grundlag for Beskatning, lod dette sig efter min Mening høre, men saa maatte man i hvert Fald til Formuemassen henregne foruden Aktiekapitalen ogsaa Reservefonden. Noget saadant har man ikke gjort før, og jeg maa sige, at jeg har ikke nogen stor Tro til, at der vil kunne skaffes Flertal derfor i en nær Fremtid; men desuagtet vil jeg paa det bestemteste hævde, at det Princip, man her har, i sig selv er forkert, og det er i Virkeligheden fuldkommen ulogisk, at man i Bestemmelsen om, at visse Henlægninger til Reservefonden skal være skattefrie, opfordrer til Konsolidering, samtidig med at man siger: ved at henlægge til Reservefonden skaber du Sandsynlighed eller Mulighed for, at din Virksomhed giver dig en stor Indtægt, hvilket betyder en stor Skat. Det er ganske selvmodsigende.

Man maa i dette Forhold efter mine

Begreber overveje: Vil man se sin Hovedinteresse i Konsolideringen og den dermed eventuelt følgende mindre Skatteindtægt, eller vil man se sin Hovedinteresse i af Virksomheden at faa saa stor Skat som muligt? Jeg er personlig af den Mening, at Samfundet ret beset staar sig bedre ved at have gode, sunde, velkonsoliderede Selskaber end ved eventuelt gennem en kortere Aarrække ved stærkere eller mindre stærk Skatteplyndring at faa noget større Indtægt for Statskassen, end man ellers vilde faa. Her staar altsaa, som i saa mange Forhold, Erhvervsinteressen overfor Beskatningsinteressen. For at skabe et Erhverv skal der i det givne Tilfælde, som snart sagt i alle Tilfælde, skabes Kapital, og Spørgsmaalet er da — og det, her er Tale om, er jo, maa jeg stadig gøre opmærksom paa, en Dobbeltbeskatning —, om man virkelig tror, at man overfor Erhvervslivet ustraffet kan gaa meget vidt i denne Dobbeltbeskatning og gennem denne Dobbeltbeskatningsform i bogstavelig Forstand modarbejde Konsolideringsinteressen.

I Forbindelse med Selskabsbeskatningen kunde jeg ønske at sige nogle Ord om den Forandring, der foreslaas med Hensyn til Fortjeneste, der fremskaffes ved Virksomhed i Udlandet. Der var jo Forholdet ved sidste Skattebehandling dette, at de radikale Partier ogsaa — med vajende Faner og flyvende Spil har man vel Lov til at sige, saafremt man overhovedet maa bruge et saa krigersk Udtryk overfor saadanne Partier — gik imod hele den Tendens, der laa deri, og sagde, at dette var kun at gavne de rige Selskaber, intet som helst andet. Det kan naturligvis ikke andet end være tilfredsstillende for mig, som vistnok ikke saa faa tillægger Hovedskammen for, at den Bestemmelse i sin Tid blev indført, at de Herrer paa den anden Side dog nu er kommet saa vidt, at de erkender, at helt hen i det vanvittige var det, at der skulde ydes saadanne Virksomheder Skattelempelser, ikke, idet de altsaa nu selv foreslaar, at der af saadan Indkomst kun skal betales halv Skat. Naar de Herrer kommer til dette Resultat, er det ud fra den Betragtning, at der kan finde Beskatning i Udlandet Sted, og det er altsaa Muligheden for, at der, hvis man opretholdt den fulde Beskatning, kunde blive Tale om en tredobbelt Beskatning, der har fremkaldt Lempelsen.

Jeg indrømmer gerne, at dette i de Forhandlinger, der fandt Sted i 1922, var et Moment, som for Venstrepartiet og mit Parti vejede betydeligt til for at give disse Virksomheder en Skattelempelse; men jeg maa sige, at for mig var der et Moment